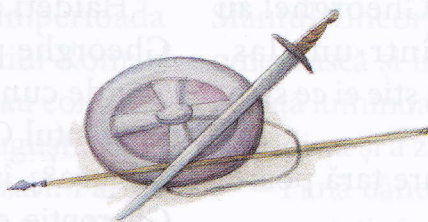

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

Colecția *Viețile sfinților povestite copiilor* se tipărește
cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Pimen,
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

EDITURA MITROPOLIT IACOV PUTNEANUL

MĂNĂSTIREA PUTNA, 2019

Despre ce sfânt vorbim în această seară, dragii mei?
 – Sfântul Gheorghe! au spus copiii într-un glas.
 Cum să nu știe ei ce sfânt este mâine?!

– Da, despre el. Știți care țară poartă numele lui?

– Georgia, răspunseră în același timp Gheorghică și Georgiana.

– Da, așa este. În plus, Sfântul Gheorghe este sfântul patron al mai multor țări, între care și Anglia, și al multor orașe, cum ar fi Genova.

În România, orașul Sfântul Gheorghe îi poartă numele, iar unul dintre cele trei brațe prin care Dunărea se varsă în Marea Neagră se numește Sfântu Gheorghe. Mari

conducători l-au avut ca ocrotitor, precum Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

Hai deți să povestim viața Sfântului Gheorghe pentru a înțelege de ce este atât de cunoscut și de iubit.

Sfântul Gheorghe s-a născut în jurul anului 283, într-o familie bogată. Tatăl său, Gherontie, era militar, grec de origine, din Capadocia. Mama sa, Polihronia, era din Lydda, un oraș care acum se află în Israel, iar atunci aparținea provinciei Palestina Siriei a Imperiului Roman. Amândoi erau creștini și l-au crescut în credință.

Tatăl i-a murit când Sfântul Gheorghe avea 14 ani. După aceasta, mama sa a mers cu el în Lydda. Dar nici ea nu a mai trăit mult, așa că încă din adolescență a rămas orfan de ambii părinți.

Mărturisirea credinței

La vârsta de 17 ani, Sfântul Gheorghe s-a dus în orașul Nicomidia, unde se afla conducătorul Imperiului Roman din acea vreme, împăratul Dioclețian, pentru a intra în armata romană.

Dioclețian era păgân și îi persecuta pe creștini. Dar tânărul Gheorghe a mers la el deoarece împăratul îl cunoscuse pe tatăl său, Gherontie, care fusese unul dintre cei mai buni soldați. Împăratul s-a bucurat și l-a oprit chiar în Garda imperială, fără să știe că tânărul frumos la chip și puternic era creștin. I-a dat rangul de tribun militar, similar celui de colonel de astăzi.

Dioclețian a fost împărat în perioada 284–305. El a împărțit Imperiul Roman în patru regiuni. Regiunile erau conduse de doi co-împărați, numiți auguști, și de doi adjuncți ai lor, numiți cezari. Partea de la est de Constantinopol, în Asia Mică, unde este astăzi Turcia, era condusă de Dioclețian. Capitala acestei părți era orașul Nicomidia. Astăzi, orașul se numește Izmit și este în regiunea Anatolia.

În 24 februarie 303, Dioclețian, influențat de celălalt august, Galeriu, a dat un edict, o lege, prin care a dispus ca toți soldații creștini să fie arestați și obligați să aducă jertfe zeilor romanilor. Așa a început cea mai mare și mai sângeroasă persecuție

din antichitate împotriva creștinilor, care a durat din anul 303 până în anul 311 și a fost numită Persecuția Dioclețiană.

Chiar în acea vreme, împăratul Dioclețian a convocat demnitarii statului și, în câteva ședințe, au discutat despre cum să se desfășoare persecuția creștinilor. Sfântul Gheorghe a fost de față la aceste ședințe. Văzând că părerea lor nu va putea fi deloc schimbată, a chibzuit că este timpul să își mărturisească public credința. Înainte de asta, a împărțit săracilor banii și toate bunurile sale și a eliberat toți robii pe care îi avea.

La a treia ședință, împăratul a spus că trebuie distrusă complet credința creștină. Sfântul Gheorghe, lepădând orice frică omenească și întărindu-se în Dumnezeu, cu față luminoasă și cu minte bărbătească, s-a ridicat și a zis:

– Până când, împărate și voi, sfetnici, care sunteți rânduți pentru a da legi bune și a face judecăți drepte, vă mâniați asupra creștinilor și înmulțiți nebunia voastră, întărind legile cele fărădelege și judecățile cele nedrepte asupra oamenilor nevinovați, care n-au făcut nimănui rău?

De ce îi prigoniți și chinuiți pe creștini pentru că nu sunt păgâni? Idolii voștri nu sunt dumnezei. Nu vă amăgiți cu minciunile, căci Hristos este Unul Dumnezeu. Ori cunoașteți adevărul și

învățați dreapta credință, ori pe cei ce țin de adevăr și de dreapta credință nu-i tulburați cu nebunia voastră!

Toți cei de față s-au minunat de asemenea cuvinte și de îndrăzneala neașteptată și au întors privirile către împărat. Acesta, parcă ieșit din minți, tăcea, înăbușind în sine pornirea mânioasă. Apoi, a făcut semn proconsulului Magnenție să-i răspundă. El i-a spus:

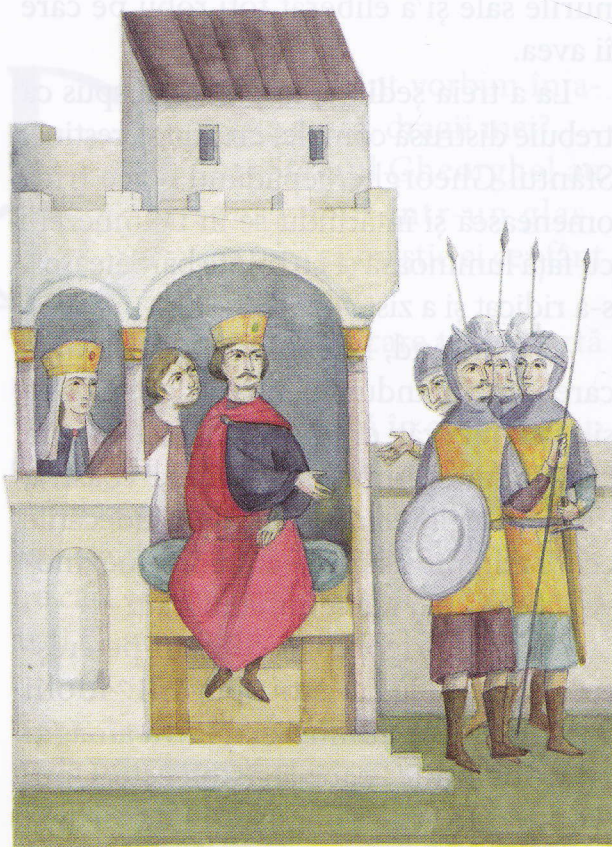
– Cine te-a îndemnat la o atât de mare îndrăzneală și grăire? Sfântul a răspuns:

– Adevărul!

– Care este adevărul acela?

– Adevărul este Însuși Hristos, Cel prigonit de voi.

– Dar și tu ești creștin?

– Sunt rob al lui Hristos, Dumnezeuul meu, și, spre El nădăjduind, în mijlocul vostru vorbesc din voia mea, ca să mărturisesc pentru adevăr.

La aceste cuvinte, s-au pornit discuții aprinse între cei de față. Atunci Dioclețian, poruncind să fie tăcere, și-a întors ochii spre sfânt. L-a recunoscut și i-a zis:

– Eu și mai înainte m-am minunat de bunul renume al familiei tale. Sfatul tău și vitejia ta judecându-le a fi vrednice de cinste, te-am cinstit nu cu dregătorii mici, ci cu un rang înalt. Iar acum, deși nu vorbești spre folosul tău, pentru că eu iubesc înțelepciunea și bărbăția ta, te sfătuiesc ca un tată și te îndemn să nu te lipsești de slava de a fi în armată și de cinstea dregătoriei tale și să nu-ți dai floarea tinereților tale la chinuri, prin nesupunerea ta, ci să aduci jertfă zeilor, căci mai mare cinste vei lua de la noi.

Sfântul Gheorghe a răspuns:

– Dacă ai fi cunoscut, împărate, prin mine, pe adevăratul Dumnezeu și I-ai fi adus jertfă de laudă Lui, te-ar fi învrednicit Împărăției celei mai bune și fără de moarte. Căci împărăția de care acum te îndulcești este nestatornică, deșartă și degrab pieritoare. Cele din ea sunt vremelnice și cu nimic nu folosesc pe cei ce le au. Deci, nimic din acelea nu pot să-mi slăbească buna credință către Dumnezeuul meu și niciun fel de chin nu-mi va îngrozi sufletul, nici îmi va clinti mintea.

Mâniat de cele auzite, Dioclețian a poruncit să fie bătut și apoi întemnițat, cu o piatră mare așezată pe piept.

A doua zi dimineața, împăratul a chemat iar pe mucenic. Văzându-l strivit de greutatea pietrei, l-a întrebat:

Respect pentru **Oare te-ai pocăit, Gheorghe, sau încă petreci în nesupunerea ta?**

Sfântul, care abia putea să grăiască, i-a răspuns:

– Dar oare atât de slab mă socotești, că am ajuns ca, pentru o atât de mică suferință, să-mi lepăd credința? Mai lesne vei slăbi tu chinuindu-mă, decât eu fiind chinuit.

Atunci, Dioclețian a poruncit să aducă o unealtă de tortură care consta dintr-o roată mare care se învârtea, iar sub ea

erau scânduri pline de fiare ascuțite înfipte în ele. Unele dintre acele fiare erau drepte, ca niște cuțite, iar altele erau cârlige încovoiate, cum sunt acele de la undiță. Pe cea roată a poruncit să-l lege pe mucenic și, învârtind roata, fiarele ascuțite l-au tăiat pe tot trupul. Sfântul răbda cu vitejie chinul și la început se ruga lui Dumnezeu cu mare glas, dar apoi nu a mai scos niciun suspin.

Împăratului i s-a părut că mucenicul este mort. S-a bucurat, a lăudat pe zeii săi și a strigat:

– Unde e Dumnezeul tău, Gheorghe? De ce nu te-a scăpat de aceste chinuri?

A poruncit să-l dezlege de pe roată, iar el s-a dus la templul lui Apolo.

Dar după ce a plecat, deodată s-a înnorat văzduhul, s-a auzit un tunet înfricoșat și mulți au auzit un glas de sus zicând:

— Nu te teme, Gheorghe, căci sunt cu tine!

Apoi s-a făcut o strălucire mare și neobișnuită și s-a arătat un înger în chip de tânăr preafrumos, care stătea lângă roată, strălucitor la față. A pus mâna pe mucenic și i-a zis:

– Bucură-te!

Nimeni nu a îndrăznit să se apropie de roată și de mucenic cât timp s-a văzut îngerul. Când s-a făcut nevăzut, mucenicul a coborât de pe roată, cu rănile vindecate și mulțumind lui Dumnezeu.

Ostașii, văzând aceasta, au fost cuprinși de spaimă mare și nedumerire. Au alergat și au spus cele întâmplătoare împăratului, care era încă în templu la săvârșirea jertfei idolești. După ostași a venit și Sfântul Gheorghe.

Împăratul întâi nu a crezut că este Sfântul, ci i s-a părut că este altcineva, care seamănă cu el. Cei care stăteau aproape de împărat, privind cu atenție la mucenic, au cunoscut că este chiar Gheorghe. În plus, și mucenicul a strigat tare:

– Eu sunt, Gheorghe.

Toți s-au înspăimântat și, fără să priceapă cum este posibil așa ceva, au tăcut multă vreme. Doi dintre bărbații care erau acolo, cu funcții importante pe lângă împărat, Anatolie și Protoleon, care cunoșteau de mai înainte credința creștină, văzând acea minune neobișnuită, s-au întărit desăvârșit în credința lui Hristos și au strigat:

– Unul este Dumnezeu mare și adevărat, Dumnezeuul creștinilor!

Împăratul a poruncit să îi prindă și, fără nicio anchetă, să-i scoată afară din cetate și să fie tăiați cu sabia.

Văzând toate acestea, mulți alții au crezut în Hristos, dar își tănuiau credința, neîndrăznind, de frică, să o mărturisească.

În templu se afla și împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian. Când l-a văzut acolo pe mucenic tămăduit prin minune și a auzit de apariția îngerului, ea a înțeles adevărul credinței creștine și a voit să-L mărturisească pe Hristos. Dar eparhul, conducătorul Nicomidiei, a oprit-o înainte ca împăratul să afle de intenția ei și a pus să fie dusă acasă.

Apoi, Dioclețian a poruncit să-l arunce pe Sfântul Gheorghe într-o groapă cu var nestins și să-l lase acolo trei zile. Pe drum, Sfântul se ruga către Domnul cu mare glas, zicând:

– Mântuitorul celor necăjiți, scăparea celor izgoniți, nădejdea celor fără de nădejde, Doamne Dumnezeul meu, auzi rugăciunea robului Tău și caută spre mine și mă miluiește. Izbăvește-mă de meșteșugirile potrivnicului și-mi dă putere ca până la sfârșit să păzesc neschimbată mărturisirea numelui Tău cel Sfânt. Nu mă lăsa, Stăpâne, pentru păcatele mele, ca să nu zică niciodată vrăjmașii mei: „Unde este Dumnezeul lui?” Arată puterea Ta și preamărește numele Tău în mine, netrebnicul robul Tău. Trimite pe îngerul Tău, pe păzitorul nevredniciei mele, Cel ce ai prefăcut în rouă cuptorul Babilonului și pe sfinții Tăi tineri i-ai păzit nevătămați, Doamne, că bine ești cuvântat în veci. Amin.

Așa rugându-se și îngrădindu-și tot trupul cu semnul Crucii, s-a coborât în groapa cu var, bucurându-se și preaslăvind pe Dumnezeu.